

10000

Прапор Перемоги

Джерело місцевої інформації №1 Виходить двічі на тиждень

Газету засновано у 1931 р.

№ 59 (10000) ВІВТОРОК, 13 серпня 2013 року

«Труд газетярів - цілорічна сівба»

Сьогодні ви, шановні читачі, тримаєте в руках незвичний номер «Прапора перемоги». Незвичний він своєю нумерацією. Це десятитисячний номер з моменту виходу газети! За ним - більш як восьмидесятирічна історія газети і праці багатьох поколінь газетярів.

Перший номер калінінської районної газети вийшов у листопаді 1931 року. Тоді вона називалася «Соцпребудова». Після Другої світової війни газета називалася «Колгоспна правда», «Прапор комунізму», а з 1963 року (уже п'ятдесят років!) має теперішню назву - «Прапор перемоги».

За роки існування районної газети у редакції працювала ціла плеяда відомих жур-

налістів, для яких калінінська районка була точкою відліку у їх професійній кар'єрі, сходило до нових вершин в журналістиці, літературі, громадській діяльності, педагогіці.

У різні роки в редакції працювали Олег Черногуз, Петро Паребийніс, Олександр Гетьман, Володимир Шкляр, журналісти, які згодом отримали звання заслужених - Валерій Лазаренко,

Леонід Михайлюк.

Двадцять сім років колектив редакції очолював Борис Сатайкін, лауреат обласної журналістської премії імені Володимира Орлика.

Цей ряд творчих працівників «Прапора перемоги» в різні роки були редакторами, власними кореспондентами, кореспондентами обласних видань «Комсомольське плем'я», «Вінниччина», «Подолля», «Вінницькі відомості», «Житомирщина» та інших. Це - Володимир Конок, Анатолій Ясельський, Наталія Білей, Іван Коломійць, Іван Оберемок, Василь Бабій, Геннадій Шкляр.

Лауреатом літературної премії імені Степана Руданського, автор книг гумору став калінінський працівник редакції Микола Сарухан.

У сьогоднішньому номері ми намагалися якомога більше згадати імен журналістів, які в різні роки працювали, творили газету, вдосконалювали її, були літописцями життя району.

Історія газети - це історія людей, які її творили, завдяки яким газета неодноразово ставала призером і переможцем обласних та республіканських конкурсів за найкраще поліграфічне оформлення та високу культуру видання, виснажувала кресло газетою на Баннічній у відстоюванні привабливих позицій висвітлення діяльності владних структур.

Подільський філософ Василь Думанський писав, що труд газетярів - цілорічна сівба, прополка, мелотьба, щоб потрібна росла, непотрібне в'януло і щоб зерно відділялося від оболони - не тільки десь на грядці чи на току, але і в нашому житті. Керувачись цими словами, продовжуємо «сівбу і прополку», бо завтра буде новий день і підготовка нових номерів.

Вітаємо!!!

Дорогі колеги! Прийміть найщиріші вітання з 10-тисячним виходом улюбленої районної газети, «Прапор перемоги» впродовж десятиліть радує своїх читачів, допомагає орієнтуватися у вирі всеукраїнських подій та місцевих новин. На сторінках газети всебічно висвітлюється громадсько-політичне життя району і області, діяльність органів виконавчої влади та місцевого самоврядування.

Впродовж свого існування газета неодноразово визнавалася лауреатом обласних і республіканських творчих конкурсів, стала школою зростання для цілої низки визначних імен літератури. Видання має власне обличчя, зберігаючи популярність протягом восьми десяти-

тир.
«Прапор перемоги» добре знааний і за межами калінінського району. Вітаючи колектив газети із ювілейним випуском, від душі бажаємо як подальших успіхів у нелегкій журналістській роботі, Міцного вам здоров'я, добробуту та щасливого читання.

З повагою, Світлана Василюк та колектив Департаменту інформаційної діяльності і комунікацій з громадськістю облдержадміністрації

Вітаємо!

У творчій сім'ї редакції районної газети - велике свято. Сьогодні побачив світ 10000 номер районної газети «Прапор перемоги».

Можна без перебільшення сказати, що це свято не тільки колективу редакції, а й чималій кількості читачів та дописувачів, переддзятників нашої районки.

Через багато років наші нащадки аналізуватимуть непростий час, у якому доводиться жити нашому поколінню, не лише із підручників, а й з газетних архівів.

У цей святковий для нас день бажаємо великих тиражів, поповнення читачької аудиторії, розширення кола друзів, а також міцного здоров'я, особистого щастя, сімейного благополуччя, нових цікавих тем, гострого пера, сміливих проєктів та наполегливості в досягненні нових висот на ниві журналістики.

Юрій Браніцький,
голова районної ради

Василь Поліщук,
голова райдержадміністрації

Редактори Калінінської районки

Кирилкіна В. (1932)

Філонов В. (09.1932 - 1933)

Горянов Ф. (1933 - 1934)

Шапіро Л. (02 - 03. 1937)

Панченко І. (03.1937 - 05. 1938)

Зац Л. (07.1938)

Бондаренко І. (1944 - 11.1946)

Ковальчук
Порфирій
(1947 - 01.1950)

Деркач
Василь
(02.1950 -1957,
1962 - 02.1971)

Ситник
Петро
(1957 - 1959)

Конюк
Володимир
(12.1959 -
04.1962)

Шкляр
Володимир
(03.1971 - 07.1973)

Згадує Володимир Шкляр

По закінченні університету (а окумували мене вчителем у Брилівку Цюрюлинського району Херсонщини) зажадав працювати у журналістиці. Проте херсонська «молодіжка» не змогла надати молодому подружжю (дружина - Людмила Сергіївна Рубчинська, за професією математик) певні умови для праці. А у Брилівці в нікому не був потрібний.

Поділася на Вінниччину. Запропонували кілька місць у редакції. Вибрав Калінівку.

Спочатку був завідувачем відділу листів і масової роботи, потім - відповідальним секретарем калінінської райгазети «Прапор перемоги».

Згодом було запрошення до Одеси, до «Чорноморської комуні». Але тамтешні (калінінські) керівники «перехитрили» - повернувся у Калінівку. Дали однокімнатну квартиру, призначили заступником редактора, а через кілька місяців - редактором газети.

Ці неспокоїні, сміливі, справді творчі роки мені ніколи не забути. Це все ті ж, як і у дитинстві, «світлячки над Россою»... Боря Сатайкін, Микола Самборський, Михайло Фворський, Григорій Мольник, Лариса Гуменчук, Микола Сарухан та інші - мої друзі-побратими навки. Саме з ними ми досягли професійного визнання. 1973 р. редакція газети стала переможцем конкурсу культури видання і нагороджена матеріальною премією - авто-мобілем марки ЛуАЗ (його його йменували «дидатроном»). А 1973 р., у червні, після республіканської наради редакторів України (першим бачив «живцем» В.Б.Шербинського) запросили до ЦК партії. «Пора передавати досвід молодим, сказали там (завідувач сектора Б.П.Кравченко), а я і досі сміюсь, згадавши це. Бо запропонували роботу на кафедрі журналістики і літератури новоствореної Одеської вищої партійної школи. А мені всього 27 літ. Який тут досвід? І хіба він є у наймолодшого в Україні редактора районної газети? Так почалася нова сторінка мого життя...

Сатайкін
Борис
(09.1973 - 2002)

Бабій
Василь
(з 2003 -)

Робота в редакції знайшла мене

Колишнього коректора «Прапора перемоги» Райсу Закорчеську по праву можна назвати символом калінівської районки. У редакції Райса Никифорівна пропрацювала сорок п'ять років. На її очах відбувся розвиток газетної та поліграфічної справи. Вона прийшла на роботу, коли газету набирали вручну, а пішла, насправді заслужений відпочинок, коли для набору та верстки районки використовували комп'ютери. Більше про післявоєнну історію «Прапора перемоги», здається, не знає ніхто. Власно, Райса Никифорівна - сама історія газети.

Газету робили до півночі

«Я не шукала роботи, робота знайшла мене, - починає свою розповідь Райса Закорчеська. - Редакції потрібен був коректор. І от редактор Василь Деркач прийшов у школу і запитав, хто б міг працювати коректором. Вчителі порекомендували мене. Я тоді тільки закінчила школу, з української та російської мов у мене були тільки п'ятірки, жодної четвірки не було. Після цього редактор пішов до мого батька, розповів, що його доньку порекомендували на роботу і попросив, щоб я прийшла в редакцію. А на наступний день я прийшла і затрималася на сорок п'ять років.

Що то були за часи?

- Це був 1956 рік. Редактором був Василь Деркач. Крім нього, в редакції працювали відомий секретар Леонід Шаміс та Михайло Яворський, в якого була дівчина, як мені тоді здавалося, посада інструктора. Транспортним засобом були коні. Я й досі пам'ятаю прізвисько конюха - Шмигель.

У перший робочий день у редакції мене посадили перед приймачем і треба було записати інформації, обов'язкові для районної газети, які передавало РАТАУ.

Редакція і друкарня розташовувалися в одному приміщенні - в колишньому зайздковому дворі. Він був там, де зараз будаля районної ради. Пізніше редакція була там, де зараз церква.

Газета була двополосною і виходила тричі на тиждень, а набирали її вручну. Це ж треба було кожен букву наборщикам взяти в руку. Як правило, газету закінчували робити о дванадцятій чи першій годині ночі.

Бувало таке, що поки поліграфісти набирали, редактор встигав східити в лазню, а потім повертався до газетного процесу.

Кожен номер редактор носив з собою в райком партії і добре було, якщо там не вносили ніяких змін. А якщо знімали з номера якийсь матеріал, то робота до ночі була гарантована.

З 1958 року газета стала чотириполосною, відповідно - додався і штат. Цікаво, що у штат-

ному розписі тоді не було посади кореспондента, а лише літпрацівник.

З березня 1963 року районна газета стала називатися «Прапор перемоги», а до того була «Прапор комунізму».

Працювала з п'ятьма редакторами

- За роки роботи в редакції Ви працювали з п'ятьма редакторами. Хто з них запам'ятався найбільше?

- Ситник Павло Іванович запам'ятався. Він був, як батько, захищав усіх, усі удари з райкому приймав на себе. Редактором він був лише два роки, або на цей посаді заробив інфаркт. Був скромним у побуті і дуже чесним. Він, коли був в селі збирати матеріали для газети, завжди брав із собою бутерброд, ніколи не користувався гостинністю сторони, що його приймала.

Запам'ятався і Деркач Василь Тодорович. При ньому була якась дивовижна атмосфера в редакції. Він був на рівних з усіма, попри те, що - редактор, член бюро райкому партії. Сам писав багато. Він, наприклад, міг розповісти в редакції, як зранку уже встиг посваритися «за кури в го-

Райса Закорчеська (в центрі) з працівниками редакції Іваном Коломієм, Іваном Оберемком, Борисом Сатайкіним, Миколою Сараханом та майбутнім українським генералом Василем Нікіфоровим (другий ліворуч).

роді» з першим секретарем райкому партії Олександром Березовським, з яким жила по-сусідству. І в той же час міг зробити рознос літ пращеникам за неадекватний, неакційний матеріал.

Найкраще писали О.Гетьман та А.Речмедін

- Ви були однією з перших, хто читав журналістські матеріали, і як ніхто знала творчий почерк працівників редакції. У кого він був особливим?

- За ці роки в калінівській редакції працювало дуже багато журналістів, ротація була постійною. Володимир Невіський, Василь Лаврівський, Павло Хмелар, Майя Стецюк, Леонід Миколайчук, Валерій Лазаренко - називаю ці імена, щоб люди знали, що вони працювали в калінівці. Як правило, з калінівськими журналістами йшли в обласні, республіканські газети. Пам'ятаю як в редакцію прийшов молодий хлопець Анатолій Ясельський, якому дуже важко давалося написати навіть просту замітку. Але він міг служити прикладом, як своєю працею, самовдосконаленням можна вирости у справжнього журналіста.

Згодом Анатолій Ясельський став відомим журналістом, редагував колятинську районку, працював в обласних газетах Житомирщини.

Шквал матеріалів писали Леонід Шаміс, Геннадій Шкляр, Петро Перебийніс, Борис Колов, Олексій Паншин, він був росіянином, але українською писав дуже гарно. А найкраще, як на мене, в б сказав по-видатному, писали Анатолій Речмедін та Олександр Гетьман. Перший став відомим журналістом, автором кількох книг, а другий - також відомим журналістом, але через дисидентство зазнав повелірання і передчасно пішов з життя. В цілому ж калінівська районка дала п'ятику в життя десяткам журналістів.

Наш кор.

Про що писала газета

СОЦПЕРЕБІДОВА

Вісник калінівського району ПЕРШОГО
ВІСНИКА ВАКЦІНАЦІЙНОГО НАДІЮ ВІСНИКА ОБЛАСНОГО

Вчитель комсомольськ.с.Шеліпки замість того, щоб налагодити роботу лікнепу майже щоденно лячить. Лікнепівці зберуться, посядять та розійдуться, а Салинко справляє «колоску».

(24 березня 1932р.)

Злісні зривачі хлібозаготівлі

Бабко Пилип Володимирів з с.Гулівець-куркуль твердодоздаєць. Йому було доведено тверде завдання по хлібу - 10 центів. Хліб він злісно не здавав. При обідку в нього було знайдено захопленого хліба - 8 центів.

Куркуль Зоря Семена Левкового (с.Котожинці) за злісно невиконання твердого завдання по хлібозаготівлі в кількості 12 центів за розбазарення й перехранення хліба засуджено до позбавлення волі в далеких таборах терміном на 7 років та штрафували в 1000 карб.

(26 листопада 1932р.)

6 квітня виїзна секція калінівського району засудила розкрадача насіння в Хмунтинці.

Судом встановлено, що колгоспник Килимник Йосип Миколайович працюючи на посівній у бригаді, займався крадіжками насіння, в нього 1/4 булга знайдено вкрадене насіння. Суд розглянувши цю справу присудив Килимника Й.М. до позбавлення волі в далеких таборах на 5 років.

(9 квітня 1933р.)

КОЛГОСПНА ПРАВДА

Вісник калінівського району ПЕРШОГО
ВІСНИКА ВАКЦІНАЦІЙНОГО НАДІЮ ВІСНИКА ОБЛАСНОГО

10 липня виїзна секція калінівського нарсуду розглянула справу Томчук Надії Олексіївни, яка в колгоспі ім. Ворошилова с.Іванова нарізала 7 кг колосів, Власюк Маланки Терентівни, яка шляхом підбору ключів викрала з колгоспної комори колгоспу «Нове життя» с.Шеліпки 24 кг проса, 10 кг цукру і 30 кг муки та Негоди Михайла Івановича, який у колгоспі ім. Сталіна с.Байківки вкрав 140 кг сіна.

Згідно Указу Президії Верховної Ради СРСР від 4 червня 1947 року «Про кримінальну відповідальність за розкрадання державного і громадського майна».

Томчук Надію Олексіївну засуджено до 7 років термінового ув'язнення. Власюк Маланку Терентівну - до 8 років.

«Колгоспна правда», 17 липня 1947 р.

Село Кам'яногірка сьогодні

Невпинно зростає добробут колгоспного села. В колгоспі споруджено радіовузел, який має обслуговувати всі двори колгоспників. Вже встановлено 72 радіоточки.

Великою популярністю серед колгоспників користується колгоспна бібліотека. Бібліотека нараховує понад 100 книг політичної, художньої і сільськогосподарської літератури.

(10 квітня 1949р.)

Серед комсомольських і піонерських організацій шкіл району розгорнувся похід за виготовлення детекторних радіоприймачів для масового вжитку.

Найкраще організовано цю справу в Поповицькій і Старопіпівській смирненських школах. На честь свята 1 Травня силами цих шкіл виготовлено декілька радіоприймачів.

(1 травня 1949р.)

Дальша телефонізація шкіл району

Днями включено до сітки телефонізаційних об'єктів с.Курвалу.

В цьому році на честь великого свята - 10-річчя воля'єднання українського народу в єдиний радянський сім'ї має бути телефонізовано декілька сіл, в тому числі с.Котожинці та інші.

(15 вересня 1949р.)

3 червня 1961 до червня 1962 року заступником редактора районної газети «Прапор комунізму» працював Петро Перебийніс.

Згодом він був головним редактором газети «Літературна Україна», головним редактором журналу

«Київ».

Заслужений журналіст України, лауреат премій імені братів Богдана і Лева Лепких, імені Михайла Коцюбинського, Національної премії України імені Тараса Шевченка. Відмінник освіти України. Нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.

Згадує Борис Колов

Згодом був калінівський «Прапор перемоги» і його редактор Борис Йосипович Сатайкін. Він не зничав послужний список новачка, не копіював у його біографії і не збирив чутки. Він давав свободу - шукай і пиши як душа велить. Як ми писали? Здорово! Хай там кажуть сьогодні, що цензура гнобила, що журналісти плазували перед райкомами. Але попри все: чесний писав чесно! А полохливий і сьогодні ні на що не адатний.

Районка - сірість, штамп? Це як сказати... Один, з дозволу, факт. Якоб, написав нарис про назрлого педагога-фронтовика Т.М. Балка. За кілька годин написав. У райгазеті все «швидко випічки»: не зупинився, не озирнувшись, не переведеш подих. Увечері, вдома, переключив на російську - слово в слово, як у «Прапор», і надіслав у «Правду». Через тиждень головна газета СРСР публікує мій нарис «Учитель історії»: «районний» текст прозвучав на всю країну.

Із спогадів Анатолія Ясельського

Народився я у тихому, працювитуому і гостинному селі Малому Чернтині. Закінчив Львівський поліграфічний інститут імені Івана Федорова за спеціальністю «Журналістика». І початок журналістської діяльності покладає служба в армії. Досі зберігаю альбом про співробітництво у військовій газеті «Радянській соціал».

Як газетяр, формувався в дружньому колективі редакції калінівської районки, який спочатку очолював Петро Ситник, не фахівець журналістик, але висловивий щодо дотримання правильної лінії друкованого видання, а пізніше - Володимир Коносок. Тут пощастило зустрітись й разом уболівати за поліпшення творчого обличчя газети з добре відомими сьогодні в Україні і за її межами письменниками Петром Перебийнісом і Олегом Черногузом. У Петра Мойсейовича тут навіть народився вірш «Калінівські свистуни».

Удостоєний Державної Президентської стипендії 2002 - 2006 років, премії Національної спілки журналістів України «Золоте перо», призу «Гран-прі» Української освітньої програми ринкових реформ.

Архітектором газети назвали його колеги. І це не перебільшення, бо кожна газета, яку макетував Михайло Яворський, - це маленький витвір мистецтва. Недавнім калінівська райгазета неодноразово ставала переможцем обласних та всеукраїнських конкурсів за найкраще поліграфічне оформлення та високу культуру видання і сьо-

важливий.

Позаду у Михайла Яворського була війна, яку він пройшов від дзвінка до дзвінка. Приписавши рік, потрапив на фронт, а коли закінчилася війна, йому було лише двадцять один. На війні молодий калінівчанин задніх не пас, за спинами товаришів не ховався і два ордени Вітчизняної війни, орден Червоної Зірки, медалі «За відвагу»,

одні випадки, коли повністю згубили тираж газети. Це було наприкінці сорокових. Ніхто й досі не знає, як у провінції «вождя радянського народу, дорогого товариша Сталіна» замість літери «т» назвали «р». Тираж газети уже майже був віддрукований, коли помітили, на щастя, помилки. А то полатилися б головою, в крашодму разі загри-

Архітектор газети

годні газети, які макетував Михайло Яворський, щодо поліграфічного оформлення не поступаються сучасним виданням, котрі верстаються за допомогою комп'ютерів.

Журналістський шлях Михайло Яворський почав торувати уже в далекому сорок сьомому, демобілізувавшись з армії. Після війни районна преса гостро відчувала брак журналістських кадрів, тож Михайло, який ще до війни закінчив семірку, на роботу прийняв відразу.

Але, крім освіти, двадцятирічний юнак мав за плечима ще одну школу, значно

«За бойові заслуги» це підтверджують.

А тоді, в сорок сьомому, він і не сподівався, що журналістика назавжди стане справою його життя. Уся післявоєнна історія районної преси відбувалася на його очах і він був безпосереднім її творцем.

Найважче, розповідає Михайло Андрійович, було працювати після війни. Була поліграфічна база, ручний набір. Газета робилася з ранку до ранку: коли додрукувалися останні примірники - надворі співали півні.

За свою сорокарічну журналістську діяльність Михайло Яворський пригадував тільки

милі б на Малаган.

За своє тривале журналістське життя Михайло Яворський працював з багатьма відомими нині колегами. Ветеран журналістики з приємністю згадував часи, коли трудився поруч з Володимиром Коноском, Леонідом Шамісом, Петром Перебийнісом, Олександром Гетьманом, Олегом Черногузом, Володимиром Шкляром, Павлом Хмеларом - людьми, які залишили свій слід у журналістиці, які завжди були вірними газетарському братству.

В. Василенко

Сьогодні їх вже ніщо не може розлучити. На цвинтарі у рідному Чернятині їх могили одна біля одної - мами Поліни, сина Олександра та батька Івана Андрійовича Гетьманів. Помираючи в Києві, Олександр Гетьман заповів друзям, щоб його поховали в селі біля мами, а згодом поруч виростила і батькова могила.

На долю Олександра Гетьмана - журналіста, кіносценариста, першого офіційно затвореного дисидента на Вінниччині, випало чимало лиха.

«Щура, а ми, рідні, так його називали, - згадувала сестра Олександрів Гетьмана Тамара Іванівна, - народився в 1937 році. І чи то так на роду було написано, але все його життя пройшло під позначкою цього чорного року. У тридцять розкуркулили нашого діда, разом з ним в Сибір вислали і малолітнього батька. І хто знав, що страдницький шлях доведеться пройти і Олександрові.

Після закінчення Чернятинської семірки і навчання в Калинівській середній школі №1 Олександр Гетьман поступив на навчання на факультет журналістики Київського держуніверситету. Спершу не пройшов по конкурсу, потім - армія, а після служби став студентом.

Любов до журналістики в Олександра, видно, від роду, - розповідала його сестра. - Ще батьки розповідали, що він в дитинстві бавився тільки газетами. Надзвичайно брат любив книги. Не було жодного його приїзду до нас, щоб він не привозив їх дітям. А едо-

У нього було загострене почуття справедливості

ма у нього книги займали чи не половину житлової площі.

Навчаючись в університеті, Олександр працював в калинівській районній газеті, потім - в обласній молодіжці - «Комсомольському племени». Колишній коректор калинівської районної газети «Прапор перемоги» Раїса Захорчівська, яка пропрацювала в редакції сорж п'ять років і бачила творчий почерк багатьох журналістів, відзначає особливості письма Олександра Гетьмана, каже, що він писав по-вдатному.

Молодий талановитий журналіст особливо гостро відчував ту брехню, що панувала в суспільстві, не міг він змиритися з перекрученими історіями нашої багатостраждальної України, утисками мови. Про це не раз згадував на сторінках самвидаву, якого розповсюджував на Вінниччині. Саме за вільнодумство та популяризацію самвидаву Олександр Гетьман і зазнав політичних репресій у грудні 1969 року, був звинувачений в «українському буржуазному націоналізмі».

Друг О.Гетьмана Валерій Лазаренко в передмові до своєї книги «До батькових доріг», яку присвятив Олександрові, писав: «Вірнопіддані і смішні ідеологічні божки і їх підписувачі місцевого значення спішили завчасно, напереді один перед одним прозитувати у столицю... що виявили тут, у Вінниці, зграю злочинців. Себто українських буржуазних націоналістів. По-

переду були для ювілей: 100-ліття від дня народження Володимира Леніна і 50-річчя утворення СРСР. Ці червоно-колірні дати, звісно, й ознаменувалися черговими викриттями, бо без цього, власне, і не могла існувати компартійна система. А викриття - значить нові репресії».

Розповідають, що справою Олександра Гетьмана особисто переймався тодішній перший секретар ЦК компартії України Петро Шалест. Тож, зрозуміло, що цукували Олександра по-особливому, і навіть багато людей, яких Олександр вважав друзями, залишили його.

Коли у Вінниці стало нестерпно перебувати, Олександр Гетьман переїхав до Києва. Але й тут його життя не стало кращим. Протягом десяти років він жив в столиці без прописки, перебивався випадковими заробітками. Якщо з'являлися його публікації, то тільки під псевдонімами.

Лише в кінці вісімдесятих ситуація змінилася і Олександр міг вдихнути на повні груди. На студії «Українофільм» за його сценаріями екранізовано десять стрічок. Найвідоміші - «Замовчаний генерал» - про трагічну долю командарма Кирпоносца та «Яблуко розбрату».

Коли, здавалося, все найгірше позаду, коли були прекрасні дружина і син, Олександр Гетьмана не стало. Навіть важко хворіючи, маючи інфаркт, він не переставав працювати і в лікарняній па-

О. Гетьман

латі. Він встиг зробити номер журналу «Дім Сад Город», де працював останнім часом, і пішов назавжди.

Пішов, але залишився жити в пам'яті його рідних, друзів, колишніх колег. Його друг заслужений журналіст України Валерій Лазаренко присвятив О.Гетьману вірші «Лелеки над домом», в якому є такі рядки «СПАСИБІ, ЩО ВІРУ НЕ ВТРАТИВ, ЩО ЧЕСНО ПРОЙШОВ КРИЗЬ ЖИТТЯ». А вінницька обласна організація Спілки журналістів України увічнила пам'ять О.Гетьмана, заснувавши у 1996 році премію його імені, яку щорічно вручають переможцю творчого конкурсу на кращу публікацію з історії рідного краю, визвольного руху.

В.Бабій, лауреат премії ім.О.Гетьмана

Про що писала газета ПРАПОР КОМУНІЗМУ

Після закінчення районного комітету Комуністичної партії України і вийшовши з партії, Раїса Захорчівська працювала в редакції «Прапора перемоги».

В наступному році Калинівка одержить нову благоустроєну лікарню. Вже закінчено будівництво головної корпусу. До по-суду працюють тут будуть різні лікувальні кабінети, оснащені найновішою вітчизняною апаратурою, сейлі і просторі палати для хворих.

(15 грудня 1959 р.)

Віночок Степану Руданському

Ось уже рік, як силами громадськості села Хомутинців відкри-то музей нашого відомого земляка - письменника Степана Руданського.

За цей час зроблено чимало: зібрано численні матеріали про життя і творчість письменника, його твори, різні фотографії тощо. Встановлено також зв'язки з літературними державними музеями - ім.Кобилянського в Чернітві, Черемшени - в Снятині та Івана Франка - у Львові. Готуючись до декади українського мистецтва і літератури в Москві, рада музею вирішила підготувати до видання збірку, присвячену творчості Степана Руданського.

Українські поети і прозаїки з радістю відгукнулись на пропозицію самодіяльного музею. Своєю згодою взяли участь у створенні збірки виявили такі відомі письменники, як П.Павч, Іван Ле, В.Васюра, Євген Кравченко, П.Дорошко, Тарас Франко та інші.

Ю.Грош, завідувач самодіяльним музеєм Степана Руданського, с.Хомутинців. (15 грудня 1959 р.)

Нещодавно закінчилася радіофікація сіл Нового і Старого Пикова. Колгоспники цих населених пунктів тепер мають можливість регулярно слухати радіопередачі.

(29 листопада 1959 р.)

В середній школі №12 станції Колонівська організовано для учнів гарячі сніданки. Школярі одержують стакан гарячого чаю чи молока і бутерброд.

(29 листопада 1959 р.)

В калинівському колгоспі «Більшовик» розгорнулося змагання між доярками за високу надій молока. В другій декаді лютого переможцями вийшли доярки Олена Жовта, Марія Тимчук і Надія Павлюк. Вони надояють від кожної корови щодоби по 7-9 літрів.

Нові доярки і фуражирки поставили перед собою завдання об'єднаними зусиллями довести добовий надій щонайменше до 6 літрів на корову.

Й.Гончарук, заст.голова колгоспу (20 лютого 1959 р.)

Протягом семірки у нашому районі радіофіковані усі села. В цьому році закінчилось радіофікація сіл Павлівки і Шепівки. А в 1960 році повністю радіофікуємо села М.Чернятин, В.Чернятин, Голубівку та ряд інших. Ці села підключимо до радіосети, який буде побудовано на станції Голандри. Вартість роботи по радіофікації цих сіл становитиме 80 тисяч карбованців.

М.Дунайський, заступник начальника райкомтормашзв'язку (18 вересня 1959р.)

Колишній працівник «Прапора перемоги», заслужений журналіст України Валерій Лазаренко багато робив для вшанування пам'яті Олександра Гетьмана. На знімку: В. Лазаренко з родичами О.Гетьмана під час урочистостей у Чернятині

Із спогадів Анатолія Речмедіна

Робота в Калинівці дала поштовх розвитку того світогляду, котрий пізніше назвали дисидентством. Бо ще неза-долго до цього у Вінниці я не помігав у нього таких настроїв.

Рідко в зустрічах у своєму житті людей, наділених таким, як у Сашка, загостреним почуттям справедливості, власної людської гідності, юнацьким максималізмом, який з роками, на превелику жаль, у нас помітно пригасає. Нас все глибше і глибше засмікує обивательський дагно, ми все рідше і рідше, тихіше й тихіше обурюємося вадами того суспільства, в якому нам накреслено долю жити, і врешті-решт миримося з існуючим станом речей. У нього було надзвичайно цілісна натура, сильний, твердий і несхитний характер, упертість та цілеспрямованість, які ніби підкреслювали його енергійна, пружка і швидка хода. Мене завжди захоплювала його енергійна, пружка і швидка хода. Мене завжди захоплювало його рідкісне працелюбство, здатність сидіти довші години над аркушем паперу, написати за ніч цілий розворот своїм характерним на дуже розбірливим скорописом.

Нерідко біля входу в приміщення редакції райгазети або й у самій редакції добрі знайомі при зустрічі з усмішкою запитують мене:

-Що, Григорію, тягне тебе сюди?

-Тягне, - швидко кажу їм.

Адже, як-но-як, а вже більше сорока літ сплило з тих пір, як явився у редакційній колектив «Прапора перемоги» і де пов'язався, вкритісталізувався уся моя життєва доля. Як став журналістом? Як на мій погляд, це сталося просто. Дуже багато писав і видрукував своїх віршів, в основному ліричних, і в районці, і в обласній газеті - «Комсомольському племени», «Вінницькій правді», республіканській «Молодь України», періодично виступав зі своїми гуморесками та байками в журналі «Перець».

Тож і помігав мене тодішній редактор «Прапора перемоги», фронтовик, інвалід війни Василь Деркач і за-пропонував мені, молодому робітничої, електрослюсареві Калинівського машинобудування в газеті.

Прийшов сюди, відверто кажучи, не без остраху. Бо, як вважав, що журналісти - це щось напівбоже, а їх праця - щось незбагненне і розумінні нашому. Це ніби проникнути в глибину людської душі, зрозуміти суть найважливішого у житті суспільства або того чи іншого колективу, вміння зробити аналіз подій, довести їх до свідомості читача...

Та пройшов успішно свій випробувальний строк, виконуючи, як на нинішній мій погляд, найлегше завдання редактора - побувати в тій чи іншій установі, організації, на підприємстві або у колгоспі, де «вдшукати» людей

Робота у редакції стала для мене школою життя

них. Таких людей, на удасть, знаходилось багато. На щастя, не бракує їх і зараз.

Не знаю, чи зміг би так «успішно» увійти в роль молодого літтрадіонісця районки, коли б не мав надійної підпори та конкретної підмоги від своїх старших колег по праці. Звичайно, головним моїм наставником був редактор Василь Деркач. Він був нам і керівником, і рідним батьком. Вчив жати правдиво, шукати безпомилково, вірно, визначитися правильно оцінювати й висвітлювати ті чи інші важливі події та явища. А головне - навчав бути чесними й безкомпромісними. У скрутних випадках по-батьківськи ставив нам на захист.

Дружнє плече мав я з перших пір по приїзду в райгазету від вже старших колег Майї Стецюк, Василя Малайчука, Михайла Яворського, Василя Ставнійчука, Бориса Сатайкіна. Тож вже згодом не скупилися на добру пораду - новому поколінню в колективі - Іванові Кушті, Володимирі Шклярю, Борисові Колову, Миколі Саракану, Миколі Самборському, Ларисі Гуменику, а згодом й іншим. А у відпочиві черпав й від них щось дуже важливе, дуже потрібне для журналіста.

Робота у редакції райгазети стала для мене школою життя. Адже саме тут, будуючи в різних колективах, спілкуючися з багатьма цікавими людьми, навчався розуміти їх, проникатися проблемами, допомагав по мірі своїх можливос-

тоті в редакції, вже даючи проявляти себе, був взятий на роботу у райкомком, двічі обирався заступником голови Калинівської міської ради, сім літ очолював парткомісію у райкомі партії, а з 1985 р. по 2007 р. до повного виходу на пенсію знову трудився на журналістській ниві. Статті і кореспонденції,

лював парткомісію у райкомі партії, а з 1985 р. по 2007 р. до повного виходу на пенсію знову трудився на журналістській ниві. Статті і кореспонденції,

нариси й фейлетони, поетичні репортажі, вибачте за нескромність, не слодили зі шпальт моєї рідної газети. Поважав я своїх співробітників. Як на мій погляд, і вони непогано ставилися до мене. То чому б не «тягнуло» мене й досі в колектив районки, де почувався як у родинному колі.

Григорій Мельник, колишній заступник редактора газети «Прапор перемоги»

На знімку: Василь Ставнійчук, Микола Самборський, Степан Полщук, Іван Пиндик, Григорій Мельник.

Про що писала газета ПРАПОР КОМУНІЗМУ

Одеса: Видавничий ділянок №10, вулиця Шевченка, 10, 65000

У п'ятницю, 23 лютого, в райбудинку культури відбулася сесія райради депутатів трудящих. Сесія розглянула питання про виконання місцевого бюджету району за 1958 рік і затвердження бюджету на 1959 рік.

З доповіддю по цьому питанню виступив заступник голови виконкому райради депутатів трудящих тов. Древицький Іван Осипович.

Прибуткова частина бюджету, - говорить доповідач, - виконана за 1958 рік по району на 98,7 процента. Як відомо, основним джерелом надходжень у місцевий бюджет є відрахування від прибутків соціалістичних підприємств.

Ця недовиконана прибуткова частина, - каже доповідач, - трапилась, насамперед, по причині незадовільної роботи райспоживспілки і деяких інших підприємств району.

По обговоренню доповіді виступали товариші: Ягнатовський - директор райпромкомбінату, Кознет - голова колгоспу ім. Сталіна с. Куряви, Ніколюк - зав. райфінвідділом, Гусіс - зав. райвідділом народів, Жуковський - голова Калинівської селищної ради, Коробов - зав. райшляхвідділом, Філімонов - голова райвиконкому та інші.

(25 лютого 1959р.)

Прапор перемоги

Одеса: Видавничий ділянок №10, вулиця Шевченка, 10, 65000

Радгосп будується

Кому доводилось проїжджати чи проходити вулицями відділку «Загребельня», мабуть, звернуло увагу на чепурні, біленькі будиночки, що виструнчились обидь вулиць. Десятки таких будиночків дирекція радгоспу збудувала за останні три роки. В кожному прокинуто дві робітничі сім'ї.

В. Дехтер,
директор Корделівського заводу
В січня 1956 р.

Новий побутовий комбінат

Недавно машинобудівники Калинівки одержали чудовий подарунок - побутовий комбінат, збудований на кошти заводу. Сучасна дисперска світла будівля, добре обладнані майстерні: швейна, шевська, прачево-пральня, а незабаром вступити в експлуатацію лазня.

В. Чопик,
голова завкому профспілки
12 березня 1958 р.

Прямує до осель трудящих «голубе» паливо

Коли ви проходите Шкільною вулицею, вашу увагу привертають земляні роботи, що ведуться по газифікації району. «Голубе» паливо з кожним днем все більше входить в побут калинівчан. Ось взяли хоча б такі цифри. Якщо в 1960 році в районі було 13 газобалонних установок, то тепер їх 1600. Тільки природним газом зараз користуються більше 850 сімей. Жителі сільської місцевості теж мають змогу користуватися газом. Так, в Корделівці встановлено 135 газобалонних установок, а Іванові - 85, а Пиківі - 44. Дві спеціальні автомашини розвозять балони із зрідженим газом по квартирах замовників.

К. Андріюк
30 липня 1958 р.

Щоб усюди були впорядковані шляхи

Останнім часом у нашому районі придляється багато уваги будівництву, озелененню і впорядкуванню шляхів. До ряду сіл, зокрема, Дружелюбівки, Шелівки прокладані нові шляхи з твердим покриттям. Зараз такі ж шляхи споруджуються від центральної садиби Уладово-Лілінецької селекційної станції до Пиківського відділення і села Желтенового. З кожним днем дорожки колотять брулівки через поля та село Котюжичі, пахнуться земляне повотно під будівництво дорожки з твердим покриттям з села Байківки до Грушківців. Такі роботи проводяться і в польоволисівському, хомутиницькому, лемешівському колгоспах.

С. Чернишко
працівник райшляхвідділу
6 липня 1958 р.

Газифікуються села

Кожній прожитий нами рік - це ніби вікна по шляху достатку. Тепер, куди не глянь, у селі вечорами світяться лампочки і ліна, над будинками височать телевізійні антени. А сьогодні на чергу дня стало вже питання про газифікацію сіл району.

Нещодавно спеціалісти Київського інституту «Укрпромспромгаз» взяли потрібні дані для складання проекту по проведенню газопроводу в відділення «Нове» Уладово-Лілінецької селекційної станції і село Малі Кутинці. Уже намічені місця, де пройде траса газопроводу та побудується газопровідна станція. В будуть споруджувати біля села Малі Кутинці звідти до відділення «Нове» газопровід буде прокладено вздовж колісної вузькоколійної залізниці.

М. Соболь,
районний архітектор
25 липня 1958 р.

Від одного зі своїх газетних матеріалів я одержав найбільшу у своїй журналістській роботі моральну винагороду, з нею незрівнянні ніякі винагороди, ніякі премії, що їх я пізніше отримував. Напевне, інші журналісти можуть назвати яскравіший випадок зі своєї роботи, але найкращим для мене той виступ - найдорожча пам'ять серця і, може, мої слова здадуться комусь дещо гучними і пафосними, є зайвим підтвердженням, що тільки задля цього одного варто ступати на тернисту журналістську стежку.

Сталося це дещо пізніше, коли я працював у редакції калинівської газети. Ціком випадково, на дорозі, я довівся, що одну з вулиць селища і школу райвиконком ухвалив назвати іменем земляка, Героя Радянського Союзу, Миколи Степового, котрому це звання було присвоєно по смертю. Віршика моєї змальовки в газеті «Прапор перемоги» під назвою «Вулиця імені Героя» видрукувана влітку шістьдесят четвертого року, на жаль, десь загубилася під час переїзду з місця на місце. В душі я кривав предані райради: хіба важко було зателефонувати в редакцію, адже такі ухвали приймаються, може, один раз на багато десятиліть? Це ж така знахідка для газети, які не часто трапляються у буденному, звичному плінні нашого життя.

Його сірих буднів. Про самого героя, на жаль, було надто мало відомостей і я кинувся на пошуки його батьків. Мені сказали: так, в зоні досі живі й здорові.

Був липень, настійний на квітах, на меду. У вишняках, малинниках заокраєві червоними коралами ягідні, наливалися соками яблука і груші. Я дуже швидко знайшов маленьку хатинку на околиці селища із гарною затишною садбиною, де жили батьки героя. Мені зустріли дуже симпатично на старості, нема кому повідати горе чи радість. Нема і ніколи не буде й онуків, які були б їхньою стіхою на схилі літ. Ці думки розривали мою душу. За двадцять років, відколи отримав похоронку на сина, вони вже, видно, виплакали всі сльози і тепер намагалися зберегти його дорогоцінний образ, все, до чого він торкався, все, що він любив. У кутку поряд з образами святких висів Миколи портрет, обрамлений білим вишиван-

тис на старості, нема кому повідати горе чи радість. Нема і ніколи не буде й онуків, які були б їхньою стіхою на схилі літ. Ці думки розривали мою душу. За двадцять років, відколи отримав похоронку на сина, вони вже, видно, виплакали всі сльози і тепер намагалися зберегти його дорогоцінний образ, все, до чого він торкався, все, що він любив. У кутку поряд з образами святких висів Миколи портрет, обрамлений білим вишиван-

сторії. Аж якщо їду із друкарні до редакції, а назустріч мені Сашко Гетьман: Порівнявшись зі мною, стишує свою стрімку ходу і каже:

- Там, біля редакції, вже з годину якось дідусь і бабуся, питають про тебе, дуже хочуть побачити. Я сказав, що ти скоро прийдеш. Не проходи мимо, зверни на них увагу.

Ще адалеку я впізнав стареньких - подружжя Степових. Вони були гарно, по-святовому адекватні, біля них стояло відерце вишень, накрите зверху білою марлею. Впізнали вони і мене. Першим заговорив дідусь:

- Оце зі своєю бабунею ршили тобі, синок, відблагодарити від широго серця, чим можемо, за те, що так славно, душевно написав про нашого синочка. Його вже не вернеш, а для нас твоя стаття - то світла пам'ять про нього. Візьми, візьми, синок!

- Та що ви, та що ви, за віддо, - відкинувся я, глибоко розчулений цим несподіваним зворушливим до слів дарунком серця.

Аби не завдавати образів стареньким, я взяв відерце лувачів вишень, гарно подкучував ім. Відтоді минуло більше чотирьох десятиліть, а я й досі не можу забути цей незвичайний гостиниць моїх симпатичних, добрих старих подорож.

(З книги Анатолія Речмедіна «Почуві спомини про відшумілі весни»)

Незвичайний гоноар

танні, малі, добрі, ще досить бацькості й рухливості дідусь і бабуся, посадили за стіл, пригощали вишняком, вареною молодого картоплею, різними соліньми.

У мене болісно стиснулося серце, коли я дізнався, що син, котрого забрала у них війна, був єдиною їхньою дитиною. Я зустрічався з батьками і матерями, у яких на фронті загинули два-три сини. Їхнє горе було нестерпним. Але дякувати Богу й за те, що хоча б одного зберігала для них доля. А тут єдиний! Нема до кого прихили-

ним українським рушничком. Мене повели в сад. Зупинившись біля того чи іншого дерева, розповідали: ось з цієї яблуньки, груші і сливи найбільше любив зрвати плоди наш синочок. Розчулений, я прийшов у редакцію і, як міг, виліз на папері все, що лягло на душу.

Минуло не більше тижня. Я закрутив у маленькій колесерти звичного бурливого життя, втерся у написання нових матеріалів для газети і вважав, що моя розповідь про одного із героїв війни стала, так би мовити, уже надбанням

Людина з фотоапаратом

Це ім'я настільки пов'язане з газетою, що досі, коли в село приїжджає репортер з фотоапаратом, люди запитують: «Ви - Самборський?»

Чи потрібне більше визнання ніж визнання людей, Микола Самборський заслужив його своєю тридцятидвомирічною журналістською діяльністю, своїми численними зустрічами з героями своїх фотозйомок - переважно простими трудівниками, але й артистами, космонавтами, секретарями ЦК.

У журналістику Микола Самборський прийшов не з студентської лави, а з заводського цеху. Йому, післявоєнному сироті, було не до університету. Батько загинув на фронті, мати побала відбудувати зруйновані війною шахти Донбасу, то ж йому з допомогою дідуся і бабусі, а згодом самому довелось планувати усі премудрості складного життя, яке для кінця часто було з полководцем присмаком.

Фотографією Микола Панасович захопився в армії. Як виявилось, це було кохання з першого погляду і на все життя. Прощаючи після служби на Калинівському машинобудівному заводі електросварником, він не покидав улюбленого захоплення. Якоюсь фотозйомкою зі знайомим фотографом-аматором потрапив до рук його товариша Григорія Мельника. Той також працював на заводі слюсарем, але його молодого, талановитого поета уже «засвітали» в редакцію район-

ю. Саме він показав фотографії Самборського тодішньому редакторові Василеві Деркину. Світлина редакторів сподобалась, він відразу побачив, що їх автор - людина спостережлива, чулива до краси, вмів зафіксувати цікаві моменти, зупинити мить, показати багатогранність життя.

Так випадок став вирішальним у подальшій професійній і життєвій долі Миколи Самборського - він міцно пов'язав своє життя з районною газетою. Тут став визаним майстром своєї справи. Його не раз запрошували на роботу в області видання «Вінницьку правду», «Комсомольське плем'я» і навіть у всеосяжну газету «Сельська жизнь», але він залишився вірним «Прапоріві перемоги», показав, що єршин творчої майстерності можна досягти і у звичайній районі.

«Здавалось б, звичайні фотографії, а скільки в них високого змісту чистої поезії,

адухотвореної душі. Перед кожною фотографією, як перед картинкою, хочеться постояти і помислити, потім сказати слова щирої дяки їх автору - фотокореспонденту району», - писав у свій час про свого колегу журналіст Борис Копов.

Одне з таких визнань до Миколи Панасовича прийшло в 2003 році, коли його визнали найкращим фотокореспондентом Вінницької області. Вирішальним у присвоєнні цього звання була фотозйомка у стінах обласної державної адміністрації, на яку збирали світлина з усієї області. Тодішній голова обласної адміністрації Віктор Клеменчук особисто відібрав фотографії. Прощаючи прес-служби ОДА Мар'ян Станович розповідав наскільки прихильно до В. Коцемир розглядав світлина. Йому подобалось, коли на них були люди праці. Серед відібраних фотографій, як згодом виявилось, чимало було саме авторства Миколи Самборського. Окрім з них досі висить у фойє головного владного будинку області.

Але найбільше визнання це, звичайно, з боку читачів, звичайних людей, для яких і досі людина з фотоапаратом асоціюється з іменем Миколи Самборського.

В. Василенко.

Із спогадів Анатолія Речмедіна

Як тільки випадє вільна година, в час від часу читаю і перечитую вирізки з «Вінницької правди», «Комсомольського племені», Калинівського «Прапора Перемоги» із своїми матеріалами.

І пареді мною стають виразно. Так ніби це було вчора, ті далекі-далекі дні, коли я мало не на всіх видах транспорту - на поїздах, автобусах, вантажних і легкових автомобілях, на возах і санях їздив, а дуже часто ходив і пішки в редакційні відрядження в подільські села і містечка. Їздив і ходив, щоб не власні очі побачити вже росли, а часом ледь помітні зруна, на ниві культури і тих, хто їх плескав, сказати добре слово про них у газеті, підтримати, не дати зачакнуті. Знаходив цікавих людей, ентузіастів, вісуюти подвижників на терані культури і освіти, що приваблювали своїми високими поріваннями.

...Я стрів у своїх журналістських мандрях цілком реального чудового хлопця Михайла Яновського, який мешкав на хуторі Панасівці, що входить до села Глинська.

Виятково начитана молода людина. Певне, на полицях бібліотеки не було такої книги, якої б він не поглинув. До всього ж у душі був із тих, кого у народі називають світлоносцями. Він бачив, що у багатьох хуторан велика жага до книги, а от свої бібліотеки на висілку немає. Спробув дістатися до розташованої за багато кілометрів бібліотеки села Глинська, особливо взимку, коли снігу по коліна, або в осени, коли дороги розвезло так, що ноги з болота не витягнеш. Тоді у Михайла, який дбав не тільки про себе, але й громадське, виникла думка створити бібліотеку на хуторі у своїй хаті. Батьки не тільки не перенесли, а й сказали благородно починання сина. Із Глинська перевезли на хутор попервах п'ятсот книг, і Михайлова хата перетворилась на своєрідний філіал центральної сільської бібліотеки. А новганового молодого господаря книгозбірні почали з повагою називати громадським бібліотекарем з почуттям щирої вдячності за велике і добре діло.

На знімку: Микола Самборський (в центрі), письменник Юрій Мушкетик (ліворуч) та редактор «Прапора перемоги» Володимир Шкляр на лоні природи

«Добрий день. Я повернулася. Я вдома..»

НАОДИНЦІ ЗІ СПОГАДАМИ

Тридцять три роки тому

Перша робота. Перший запис у трудовій книжці, датований 4 серпня 1980 року. Перша зарплата. Наймовірніше посвячення в журналістику. Тридцять три роки тому... Господи, в мене ж ажора було. Перша редакційна «лутчка». Мені стало млясо перед дверима редакторського кабінету. Ноги тремтять. Серце вибухає з грудой. Щоки займаються. Завдає я наразі посаду цих надднічанців людей, які випускають газету. Вони були для мене капіталами.

Занято тримаючи стільці, всі сидять навколо столу. На нас вже нетерпляче чекає, як мені вдалося, трохи не в гуморі редактор Борис Йосипович Сатайкін. Зарано знає кожного з присутніх. Суворий з вигляду худорлявий високий сивочолий чоловік — це Михайло Андрійович Яворський, відповідальний секретар. Аксакал і неапатичний авторитет. За наукою до нього приходили колеги з усіх райгазет області. Навпроти нього — кремезний симпатичний з широкою посмішкою — заступник редактора Іван Іванович Коломієць. В газеті він — перше перо. А ось цей веселоский, зі скучаючим учнівським волоссям сільський дедечко — Микола Микитович Сарахан, завідилом сільського господарства. Йому дуже пасувала займана посада. Я любила читати в газеті його гуморески. І ось тепер він сидить поруч та трайліво підморгує. Хто б сказав тоді, що до свого сорокати-

чня Микола Сарахан стане відомим поетом-гумористом з творчим доробком у шість соціальних збірок. Наймолодшим із пишучої братії був Ваня Оберемок. Невеликий на зріст й сором'язливий, в першого ж дня справив враження надто відкритого, вразливого й талановитого хлопця. «Старожилки» газети були на той час фотокореспондент Микола Панасович Самборський, коректор Раїса Никифорівна Загорчеська, подружжя Нікіфоро-

вих — Марічка та Іван, головний бухгалтер Олександрівна Іванівна Алексеева. Не забув про чомусь покликав усіх. Схоже, для редакції це була маленька подія — у вже сформованому, «сплому й сплетому» колективі з'явилася нова людина. Випускниця філологічного факультету педінституту, яка друкувала на сторінках «Прапора перемоги» свої перші вірші.

Школа життя і журналістики

Вірші у неї гарні, а чи буде писати прозу — побачимо. — благословив мій перший трудовий день Борис Йосипович. Перший редактор. Перший наставник. Вимогливий, доброзичливий і щирий. Я безмірно вдячна йому за науку. За те, що ніколи не забрівав мої творчі крила. За те, що завжди брав на себе перший удар

після скандальних матеріалів, які виходили з-під його пера мало не в кожному номері. За те, що не боявся зіпсувати стосунки з керівниками, яких і критикувала, і завжди захищав молодого, амбітного журналіста на бюро райкому партії. Сатайкін був дуже авторитетною людиною в районі, тому ми всі почувалися за його широкою спиною, мов за кам'яною стіною. Щоправда, першим цензором моєї проної публікації був не редактор. Так сталося, що взявся вичитати написану від руки статтю Яворський. Повернувшись дуже швидко і сказав:

— Для початку — на «трічку», але вірю — ти будеш у нас відмінницею. Головне в журналістиці — не словесна водичка, а правда і щирість.

Я була здивована, що Михайло Андрійович дуже коректно «походив» по моїй писанині. Викреслив тільки надто лафосні вступ і закінчення. Мені встигли розповісти, наскільки він вимогливий, як безжалюдно кромсав матеріали або й зовсім викидав у сміття. Тому задоволення сідня першої прозової проби була для мене наче олімпійська медаль. Так з його легкої руки в «Прапорі перемоги» з'явилось нове ім'я — Наталя Гунько. Блєй. Волошка. Низький уклін Вам, Учителю. Коли мене запросили на роботу до обласної газети «Подолія», Яворський вже відпочивав на пенсії, але зателефонував і щиро привітав.

— Пора йти далі. Радий за тебе. Хай щастить тобі, дитино! — побажав мені по-батьківськи.

Дуже шкода, що так рано пішли у вічність Іван Коломієць, Борис Сатайкін, Михайло Яворський, Олександр Алексеев та Марічка Нікіфорова. Творча родина, в якій я виростила, як журналіст, без них осиротіла. Ми б за простою могли зібратись сьогодні за святковим столом і згадувати, може й, до ранку прожиті однією сім'єю будні й свята. Говорили б про дітей і онуків,

ділились б своїми радощами й печальми. Бо так було, коли ми були всі разом...

Дорога до «батьківської хати»

Після районки в моєму житті була непростя дорога, яка вела тільки вгору. Та чи подужав б я цей шлях, якби не унікальний досвід й загартована воля в школі районного кореспондента? Адже кожна нова посада була випробуванням на міцність, професіоналізм. У «Подолі» — перший заступник головного редактора, у «Вінницькій відомостях» — головний редактор, у «Україні і світ сьогодні» — керівник Подільського бюро у Вінницькій, Хмельницькій та Житомирській областях. Інтерв'ю з трьома керівниками уряду, багатьма міністрами, народними депутатами, відомими політиками й зірками естради. Якби зібрати докупи все написане за двадцять сім років творчої роботи — на кілька книг вистачило б. Як у Миколи Микитовича Сарахана.

Я пройшла у професії шлях від рядового кореспондента райгазети до головного редактора обласної та власкоря поважного республіканського видання. Є чим пишатися. Є що згадати. Але чомусь тільки «Прапор перемоги» для мене асоціюється з батьківською хатою. Дарма, що тут працює на сто відсотків оновлений колектив. Староремонт. Нові меблі, сучасні комп'ютери замість друкарських машинок. Щоправда, чомусь саме в «моєму» кабінеті, де я написала свій перший матеріал, час мене зупинився. Там досі стоїть «мій» старенький стіл. Може, тому щоразу, буваючи біля редакції, я не можу байдуже пройти мимо. Ніби заходжу провідати його, мовчазного свідка подій давно минулих літ. Відчиняю нові двері, переступаю старий поріг й потрапляю у свою молодість. Так і хочеться гукнути: «Добрий день, я повернулася, я вдома..»

Н. Гунько (БЛЄЙ, ВОЛОШКА)

Тут я гартувався і мужнів

Моє захоплююче знайомство із «Прапором перемоги» відбулося, коли навчався у четвертому класі Саленської восьмирічки. Моя перша учителька О. Ф. Свиннарчук, котра редагувала сільську багатотиражку «Колгоспні вісті» та була активним дописувачем районної газети, принесла одного дня у клас один з її номерів з матеріалом про успіхи нашого колективу. Тоді ж запропонувала бажачим записатись у школу юнків. Я погодився одразу ж. Згодом, лід її керівництвом, написав декілька заміток про трудові будні односельців у багатотиражку. А вже у п'ятому класі, у лютому місяці, прийшов разом із Оленою Федорівною до редакції «Прапора перемоги» та приніс свій етюд «Зимовий ліс». Світла пам'ять В. Т. Деркачу та П. І. Ситнику, котрі прочитали тоді ж мій рукопис та благословили його до друку. Це окрилило. Надалі дороги у «Прапор перемоги» вже не забував.

До речі, саме Василь Тодросевич та Петро Іванович майже 10 літ після нашої першої зустрічі рекомендували мене до вступу у члени Спілки журналістів. А у 1972-му, вернувшись після служби із Центральної Групи Військ, що базувалась у Чехословаччині, знову прийшов до редакції, на чолі якої тоді стояв молодий та енергійний В. І. Шкляр. Саме Володимир Іванович віддав мене того дня наказ про зарахування мене у штат на посаду літературного працівника. Від нього я навчився чимало, пізнав серйозність авторитету журналістської праці у Калинівській районці, котра, завдяки її невтомному редактору, швидко стала однією з кращих в Україні. Перемагали ми тоді не однолітків, а у Всесоюзних конкурсах. Як наслідок — отримали у винагороду автомобіль «Волінець». За ним особисто до Луцька їздив Володимир Шкляр. О, як усі раділи. Адже жодна районська область, крім нас, не мала тоді спільки транспорту як наша — «Газик», «Волі-

нець» та мотоцикл «Урал», на котрому хвацько гасав поєзди наш знайомий фотокар Микола Самборський. Саме Володимир Іванович домовився мені про кімнату у гуртожитку Калинівського машзаводу, з умовою, що я буду там у вечірній час виконувати обов'язки вихователя. Завдяки йому вдалося познайомитися з видатними класиками української літератури: М. Стелюхом, Ю. Мушкетиком, децю молодшими від них, але уже знавчими письменниками — Б. Гуцалом, С. Колесником, О. Чорногузом. Всі вони гостювали у «Прапорі перемоги» неодноразово.

Колектив тоді у редакції підбивався досить сильний. Крім уже названого М. Самборського, тут тоді працювали: Б. Сатайкін, М. Яворський, В. Колесник, М. Рябчук, Р. Загорчеська. Разом зі мною, в когорті наймолодших ходили редакційні водії І. Нікіфоров та чарівна друкарка М. Голуда, котрі тоді ж і поборалися. Децю пізніше до колективу прийшли М. Рудницький, Б. Калоя, Е. Моложавський, І. Кушля, Е. Файфар. Пригадую, із першим трапилось недоволі досить кумедна, але поєчальна для нашої журналістської братії, історія. Поїхав одного дня Микола до села Грушківця із завданням написати про колектив тамтешньої молочно-товарної ферми, що поступово входила на рівень хороших показників. Біля робочого місця кожної передової доярки висіли червоні прапорці. Ті, що не досягли належного рівня, отримували сині прапорці. Таких, як заповнені районного слесаря тодішній партгор П. Рудковський, наддали поменшав. Адже поліщилась на фермі племінна робота, зміцніла кормова база. Відбулись тут і загальні збори, що мали зміцнити трудову дисципліну. А із зверненням до своїх подруг, за словами П. Рудковського, зверну-

лась передова доярка Меланка Іващук, закликавши усіх рішенням на неї. М. Рудницький, замість того, щоби у всьому перехитатися, похвалив сільському партгору, з яким добряче понаступували у колгоспній ідеальності.

Через декілька днів у районці вийшла його кореспонденція під заголовком «Сині прапорці меншас». Там Микола привів у приклад щільний монолог Меланки Іващук, з якою, як негодилував автор, у нього відбулась предметна розмова.

Після виходу в редакції першим з'явився грушківський зять Б. Сатайкін, котрий провідував тесть у неділю. Він же й оголосив на редакційній летучці, що краща доярка села Меланка Іващук, з дитинства — глухоніма. Рудницькому тоді прийшлося непереливки.

Якось я опублікував у районці аналітичну статтю про те, чому молодь не залишається жити та працювати у селі. Зробив це на базі села Гушнінець, де успішно діяло профтехучилище. Матеріал адаєся і був помічений. Правда, не у нашому районі, яким керував мудрий, високоерудований та принциповий В. П. Мулик. Він, на той час, знаходився на курсах у Москві. Через декілька днів після виходу моєї статті до Калинівки зателефонували із Києва — з редакції газети «Радянська Україна». Відзначили матеріал та запропонували надрукуватись у них. Мовляв, то буде актуально і на рівні усієї нашої республіки. Така пропозиція робиться не щодня — і не кожному. Виступити у шанованому виданні — честь висока. Тому, підтримуваний Б. Коловим, М. Самборським, відправив конвєрт із статтю до Києва. А далі, через тиждень, матеріал «і поліщили рідний дім» за моїм підписом з'явився у «Радянській Україні». Зі словами похвали зателефо-

нували із столиці С. Колесник та О. Чорногуз. Натомість, у Калинівці, а точніше у райкомі партії, все сприйнялось по-іншому. За те, що вінніс «сміття з району» мене почали муштрувати інструктори району, заворг, голова районна комсомолка.

Уже й на бюро готували мою справу. Та одного дня із курсів повернувся В. Мулик. Добродіти кинулися до нього із «Радянською Україною». Він при них уважно все прочитав і одразу ж покликав до себе Б. Сатайкіна та мене. Присутнім запропонував залишитись у кабінеті. Як прийшли з шефом, Володимир Полікарпович запропонував сesti ближче до нього. Всі оторопіли, коли він раптом сказав: «Стаття чудова. Давайте обговоримо її в усіх селлах, а її автору, я особисто дякую за таку позицію».

До сьогодні пам'ятаю перекошені обличчя усіх присутніх, які згодом засвітилися уєслєвими посмішками. Всі раптово кинулися до мене, плескали по плечу, шось казали. Але я — мовчав. На душі було сумно.

То ж недовго, коли отримав пропозицію очолити промисловий відділ у обласній молодіжній газеті «Комсомольське плем'я» не роздумував ні миті.

І то уже була зовсім інша дорога. Нею пройшов аж до посади головного редактора даного часопису.

Але у серці залишилось чимало теплих спогадів в редакції газети «Прапор перемоги». Саме за її зазданнями брав інтерв'ю та познайомився з артистом Володимиром Кокиним, котрий, зігравши роль Павла Корчагіна, був тоді дуже популярним. Його колегою Борисом Січкіним — Бубою Касторським із відомого фільму «Невольні мисники», одним із головних героїв підкорення Північного полюсу на атомолді «Арктика», кордальчанином Ю. С. Пиливцем, відомим радянським

розвідником С. П. Березняком, що став прототипом головного героя фільму «Майор Віктор», Героями Радянського Союзу С. В. Антоноком, І. І. Ковальчуком, В. М. Яремчуком, Героями Соціалістичної праці П. І. Рублем, М. І. Муштенко, головним інженером «Сільгосптехніку» Іваном Куцаєм, композитором Грегорієм Патраком, народним артистом сількором із Лисівки Лисівки М. М. Сараханом, котрий недовго з нашої легкої руки став вправним журналістом та цікавим письменником-гумористом та багатьма іншими цікавими людьми. Таке не забувається ніколи. Як і ті, з ким працював у «Прапорі перемоги». Як сама рідна газета, школа котрої на той час азнавалась у Радянському Союзі. А то, погодьтесь, свідчить про рівень і авторитет районки, асоціо її колективу, історія якого багата та розмаїта. І поєчальні сьогодні всі новими бар'єрами.

Л. Миколайчук, Колишній головний редактор Вінницької обласної газети «Панорама», Заслужений журналіст України

Про що писала газета

ПРАПОР ПЕРЕМОГИ

Окремі Калінінська районна РДА України та районні РДА державні установи Німеччини

Маршрути драмгуртківців

Кілька разів на тиждень з подорож районного будинку культури вирушає в дорогу крита автомашина. колір якої нагадує небесну голубину. Куди поспішає вона? Звісно, туди, де найбільше чекають драмгуртківців, - до людей...

Де б не побували калінінцями в Лемешівці чи Уладово-Поліницькій селокостанції, Салынку чи Черволашницях - скрізь їм радо зустрічають шанувальників таланту.

А Кирилюк 21 серпня 1969 р.

На порозі навчального року

...В день першого вересня гостинно відкрили свої двері п'ятдесят дев'ять шкіл району. 15258 учнів сидять за партами, а з них 1488 школярів вперше переступлять поріг школи, розкривають букварі. Їх навчають розумному, доброду, вічному - 978 висококваліфікованих фахівців - вчителів і вихователів. Їх сім'ю поповнили 18 молодих спеціалістів вищих навчальних закладів країни.

Цей рік особливо радісний для освіти. В самому центрі міста, як гриб, здійнявся збудований на рівні всіх сучасних вимог шкільний комплекс на 964 учнівських: затишні класні кімнати, кабінети та лабораторії, актовий і спортивний зали, їдальня тощо. Садоразово з нею з початком навчального року прийме школярів і Кіровоцька восьмирічна школа на 320 учнівських. В жовтні приймуть галазливу дітвору школи в Мізюковій і Іванівській Слобідці.

30 серпня 1969 р.

На Батьківщині поета в с.Хомутишк відкрито пам'ятник Степану Руданському.

16 грудня 1969 р.

Мужній вчинок комсомольця

Вечоріло. Механізатор комсомолець Леснід Федорук неквапно крутив педаль свого велосипеда, прямуючи до тракторного стану. Раптом від стаяу почув тривожний крик дитини. Звесьлише на голос. Побачив в ополонці, майже серед стаяу, маленьку дівчинку, яку, вибиваючись із останніх сил, намагалась витягнути на лід інша. Раптом і та зникла у крижаній воді.

Не гаючи й миті, комсомолець кинувся у воду. Витягнув на лід трирічну Наташку і п'ятирічну Ніну. Обважнілий одяг тягнув юнака на дно, та він з останніх сил вибрався з ополонки, передав дітей людям, що на той час збіглися на допомогу.

Іван Власович Круж і вся його сім'я щиро вдячні комсомольцю за врятування їх дітей.

В.Яремчук, голова сільської ради 25 січня 1973 р.

Сьогодні і завтра медичної служби району

...В цьому році планується розширення і нове будівництво лікарняних, житлових та адміністративно-господарських установ. Незабаром пацієнт прийме нове приміщення районної аптеки. В Новоградельській дільничій лікарні буде побудовано новий лікувальний корпус та відремонтовано житловий будинок для медпрацівників. Будуються підобні приміщення в Гудинцях, Іванівській та Глинській лікарнях. Незабаром розпочнеться будівництво лікувального та адміністративно-господарського корпусів в центральній районній лікарні...

А.Обухов, головний лікар центральної районної лікарні

Конструктори Калінінського машинобудівного заводу у співдружності з колективом науково-виробничого об'єднання «Дукор» і Смілянського спеціального конструкторського бюро розробили нову модель фронтального буртоукладача «Комплекс - 68Е363».

Нова машина забезпечуватиме розвантаження автоматично усіх марок, в тому числі і КамаЗів. Їх продуктивність 300 тонн-за годину проти 160 тонн у машин, які випускають нині.

1 березня 1977 р.

Дефіцит.. на книгу

Додам одразу до назви кореспонденції, що мова піде про дефіцит на хорошу книгу, яка ніколи не затримується на прилавках, або що таж буває нерідко, до нього взагалі не потрапляє. Причин багато. Наприклад: не встигне товар з автомашини перекочувати в підсобне приміщення книжкового магазину, як починається «поломицтво» книголюбів до завідувачів як в примому, так і в переносному значенні. Людям різних рангів, яким (таж з різних причин) вона не в змозі відмовити. Звісно, за виданнями малоизвестних авторів не приходять і мало-помало «золотий», дефіцитний книжковий розтискається по власних бібліотеках тиного кола шанувальників книги.

Так, сама тиного, а переважно більшість книголюбів залишається ні з чим.

(3 березня 1983р.)

В той же день на черговій планерці, коли редактор райгазети Іван Андрійович Петренко повідомив нас, що захворів літраціоник, мені доручили написати нарис про кращу доржку артілі «Перемога» нашого ж таки району Марію Прилуцьку.

Прощасте ви у нас надалі, листи оформляете старанно, навіть написали фейлетон «Про свинне сало», і я певний, що у вас, товаришу Макітренко (це я), непоганий нарис вийде. Як ви гадаєте, напишете?

-Може й, напишу, - скромно відповів я.

-Спробуйте, Прилуцька - доржка молодді, комсомолка. Ви теж молодий, і схильний думати, що це вам якраз під силу. Покажіть її в праші, як вона доглядає корів своєї групи, як добувається високих надойв, з якими показниками завершує перший рік п'ятирічки, ну і, безперечно, не забувайте про кохання, про природу. Ось і все.

Я зразу ж вийшов у село.

Марія Прилуцька доглядала корів. З корівника айнуло знайомих з дитинства запахом теплого молока, свіжоскошеної трави. Фуражир Андрій спритно складавочки з-вона зелену масу, лагідно посміхався до синьоокої красуні Марії.

«Щасливі», - подумав я і чомусь уявив, як вони зустрічаються в тихий літній вечер у цьому мальовничому, що потопав в зелені саді, селі.

З цього й почав я свій нарис. Коли він був повністю закінчений, я ще раз перечитав його:

«...Позелогливіши півнебокраю, на малаках дерев спалахують перші сонячні промені. Ще не зовсім прохинулося село, в знайомих стежках пова куцераві верби стрункою ходою йде Марія.

Білою цівкою впирається на дно діюничі молочний струмок, Марія долає корів. На фермі вона виростила і змушніла. 2656 літрів молока від корови на рік.

-Такі рекорди нам не до лиця, - вирішила молода доржка. Так минуло два роки. Нині на її рахунок 4800 кілограмів молока за рік від корови. Не забуває Марія і про відпочинок.

Прозорі сутинки опустились на землю. Марія вийшла до колгоспного стаяу. У он-

Перший нарис
(Майже за Марком Твенном)

ньому дзеркалі купався рожевий місяць. Білі верби й дивно чекали фуражир Андрій. Він узив Марію за руки, глянув у її сині, як небо, очі, хвилюючись запитав:

-Любиш?

-Ні, кохаю, - засміялась і, мов голубка, випорхнувши з його обіймів, з словом «доганяй» побігла до човна.

...В набі вже зблідли зорі, коли щасливі Марія і Андрій поверталися човном до того місця, де вона аперше почула це ніжне невимушене радісне слово «кохаю».

...А ще мене якийсь час, і молоді трудівники колгоспного села одружаться. Що може бути більш радісним у житті? Адже в цей день поспінуються дві людські долі, народжується нова сім'я. Щастя вам, друзі! Петро Макітренко».

Нарис мені так сподобався, що я його пробіг очима декілька разів, особливо вищезазедемі місця, і негайно поініс редакторів. Той уважно перечитав, децю підкресив і сказав:

-Ви, товаришу Макітренко, перевершили мої сподівання. Я недаремно вірив у вас і доручив вам цю важливу справу. Подібного нарису давно не бачила наша газета. Спублікуємо в цьому ж номері, а потім перешлем в обласну газету на конкурс. Певен, що друге місце, якщо не перше, буде за вами.

Здається, ніколи в житті я не чув більшої похвали і не був такий щасливий. Спад дуже погано. Нарис не давав мені спокійно. Дуже хотілося, щоб швидше розвиднилось, почитати свій газету, а в ній свій перший літературний твір.

З несприхваною радістю кваліфікація вранці на роботу. Хотілося поговорити з товаришами, вислухати їхні зауваження. Та зробити це поталанило тільки по обід наступного дня, бо довелося їздити у відрадження.

Білі сідливі редакції стояли гурт людей.

-Ось він, автор нарису, - промовив чоловік у кашкеті і сказав на мене. Я відчув, як

радість ще дужче хлопнула в мою душу. «Відтепер, - подумав я, - писатиму тільки нариси». Мене обступили люди. Кремезний хлопець, в якому я впізнав того доира, що змегастав з Марією Прилуцькою, схопив мене за петельки піджака і запитав:

-Товаришу, скажіть, це все правда, що ви написали?

-Так, правда, - відповів я.

-Поб'ю, поб'ю її - вигукнув він і побіг до автомашини.

Який темперамент, яка любов до праці! Я був певний: поб'ю, обов'язково поб'ю... Такі люди не зупиняються на піддорозі. Ось як за рекорди змагаються!

Я швидко минув кабінет редактора, забіг до друкарні, щоб ваяти газету й перечитати ще раз свій нарис. Та мене вельми здивувало, що білі днатишу стояли всі редакційні працівники (крім редактора) і про щось гаряче сперечались з фуражиром Андрієм. Тим самим, який підозрів на ферму кукурудзу у молочно-воскової стиглості, а в мою теорію катаяся з Марією на човні.

-Ви мені покажіть цього писачу! Ні, ви мені дайте його води, я йому покажу, - «Любиш? Ні, кохаю, - засміялась», прочитував фуражир мої слова. - Я йому покажу, як до світання кататися...

-Товаришу, повірте, він ніколи не писав подібних речей. Це його перший твір, - запевняв наш секретар, - він ще не вмів...

-Як не вмів, то хай бере батіжка або цінка в руки, а не перо, щоб отаке писати. Мене дивує одне: як ви цим макітрянкам такі речі доручаєте?

Я мовби проковтнув пачку хімії і обіг до кабінету редактора. Іван Андрійович - сердитий сердитий. З-під брів дригнув на мене і щось промудикав. Ліворуч сиділа доржка Марія Прилуцька, її носова хустка була мокра.

-Що ви зробили! Для чого ви це написали? - ламаючи руки, запитала вона.

-Я вас не зовсім розумію. Що трапилось?

-Коли це я з фуражиром зустрічалась? Де ви нас бачили, щоб ми заталася на човні до світання?

-Марія Іванівно, зрозумійте, це ж нарис, це, тах би мовити, кудя...

Та редактор мене перебив:

-Хто вас навчив так нариси писати, де ви брали ці дані? Чи знаєте ви, що Марія Прилуцька вже другий рік одружена, а у фуражир Андрій троє дітей?

Я більше нічого не чув. В очах мені потемніло.

О.Черногуз «Веселі поради»

Напророчили літературну славу

Вісімнадцять років в редакції «Прапора перемоги» пропрацювала секретарем-друкаркою Лариса Недбай. Це на перший погляд здається, що ця робота не з важких, але не в редакції. Особливо у її часи, коли не те що комп'ютерів, електричних друкарських машинок не було, а в штаті редакції працювало чотирнадцять осіб, з них - половина теоричних працівників, газета виходила тричі на тиждень і в кожного журналіста було завдання на день.

За день бувало так наступався по клавішах, що пальці не відчували, - пригадує Лариса Павліана, в далі додає жартома, - а чого вартувало розібратися почарк Івана Оберемка.

-У редакцію я прийшла вісімнадцятирічною дівчиною, - згадує Л.Недбай. - Журналісти були для мене якимись особливими людьми, ніби з іншого тіста.

Та пройшло кілька днів і Лариса зрозуміла, що це таж люди, як усі - їдять сало і люблять пожартувати.

-Скільки житиму пам'ятитиму, як в перші дні роботи в редакції мене розіграли Іван Коломієць та Леонід Миколайчук, - розповідає колишня друкарка редакції.

-Ларисо, а ти читала казки Сарахана, - серйозно запитав Іван Коломієць.

-А я стою, не знаю що відповісти. Ні, ледь прошепестила вустами.

-Я? Ти не читала казок Сарахана? - додав Леонід Миколайчук.

-А мені так соромно стало, Боже, я не читала казок Сарахана. Це, напевно, якийсь, судячи з привади, сидний казкар, а в прийшла працювати в редакцію і не читала його казок. З сорому мало не згоріла, - сьогодні ввечері про те розповідає Лариса Павліана.

Та через кілька днів молодда друкарка змогла особисто познайомитися з тим «казкарем». Ним виявився працівник редакції Микола Сарахан, який саме в той час приїхав з навчання у вищій партійній школі. От тоді вони і розкрили секрет, а той епізод назавжди закарбувався у пам'яті і сьогодні згадується з посмішкою.

А виявився і Коломієць та Л.Миколайчук ніби у воду дивилися - казкарем Микола Сарахан не став, але в літературних колах Вінниччини славу здобув, видав кілька книг гумору та байок, став членом Вінницького куреня гумористів та лауреатом премії імені Степана Руданського. Ось так пожартували, редакційні хлопці напророчували Миколі Сарахану літературне майбуттє.

В.Василенко

Журналісти сміються

Секрет успіху репортера його шкідливі звички.

Що таке свобода слова? - Усвідомлена необхідність мовчати.

Журналіст, що не п'є - фантастика. Хоча, безгрошів'я може зробити журналіста прихильником творчості.

У редакційних стінах найбільш вуха.

-Руку і серця нашої доньки присили двоє. Іконокер і журналіст.

-І кому поталанило? - Іконокеру. Донька виходить за журналіста.

Гарні новини погано продаються.

Не бійтеся пропустити помилку, читачів це навіть може сподобати.

Засновники - Калінінська районна рада, райдержадміністрація, трудовий колектив редакції. Редактор В.Бабій. Ресстраційне свідоцтво ВЦ № 381, видане Вінницьким облкомітетом інформації 5 серпня 1999 року. Р/р 26000352084001 к-д 02471399 Вінницької філії «Приватбанку» м.Вінниця МФО 302689. Редакція не завжди поділяє погляди авторів публікацій. За точність викладання фактів відповідальність несе автор, за достовірність реклами відповідальність несе рекламодавець. Матеріали позначені (Р) друкуються на правах реклами. Листування з читачами тільки на сторінках газети. За своєчасну доставку періодичникам несе відповідальність Калінінський центр поштового зв'язку № 2 (тел. 2-25-66). Наша адреса: 22400 вул.Леніна, 2 м.Калінінська. Телефони: редактор - 2-12-34; заступник редактора і відділи - 2-10-35; бухгалтер - 2-18-59. E-mail: praporpereomogy@gmail.com. Газету віддруковано способом офсетного друку. Умов. друк. арк. 1. Зам. 1021. ТИРАЖ 4760. Віддруковано у ТОВ «Алеф», м.Вінниця, вул.600-річчя, 19. Індекс видання 61480.